

A megtartó hit.

Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben

Ján14:1

Valahol olvastam, hogy Stájerben van egy időrágta sziklás hegy. A hegy lábánál két-háromholdnyi területen egy kis tó vize teszi szebbé a tájat. Ez a tó nem mély, kristályvizén átlátni lehet a tó fenekét. Gyönyörű látvány a napfénynek a víztükrön való megtörése a káprázató színek játékában. Itt sütkéreznek mozdulatlanul a pisztrángok, de ha egyet lép az ember nyílsebesen cikázni a vízben, hogy arrább ismét megmerevüljenek. Ez a hely a pisztrángok hazája. A napsugár kifogyhatatlanul ömlik a felhőtlen égből és a kristályvíz is kifogyhatatlanul fakad a hegységéből és ömlik a tóba.

Hírnevét e tónak nem a természeti szépsége adja. Arról híres, hogy vak pisztrángok vannak benne, de még híresebb arról, hogy ezek a vak pisztrángok visszanyerik látóképességüket, melyet elveszítettek a sötétségben. A sötétségbe, úgy kerülnek bele, hogy ösztöneik szerint a víz folyásával szembe úsznak, és így sötét üregekbe jutnak, ahol nincs fény, nincs szín és napsugár. Eppen ezért nagyon későre találják ki innen, és itt megvakulnak, azaz szemidegeik ideiglenesen megbénulnak. De amikor ezek a halak ismét visszakerülnek a napsugaras tóba, visszanyerik szemük világát.

E pisztrángos tó jut eszembe, amikor arra gondolok, hogy e rohanó életben a mindennapok gondja a megszokott munka végzésére indítja az embert. Igyekszel idejében nyugovóra térni, hogy korai ébredésed biztosítéka legyen annak, hogy munkahelyedről nem késel el. Pontos időben munkához látsz. Végzed megszokott feladatodat üzemben, gyárban, műhelyben, irodában, bányában, vagy Isten kék ege alatt éppen a határban. Mindezt talán már megszoktad és az ezzel járó fáradságot is. Ez az a kerékvágás, amelyben életed szekere halad. Nem térsz ki belőle. Semmi egyébre nem gondolsz és semmi sem érdekel. Csak menni kell. Csak menni, míg megöregszel. Hatalmas közöny lesz úrrá rajtad. Ösztöneid miatt úszol te is szembe az élet vízfolyásával, belekerülsz a közöny sötét üregeinek labirintusaiba, és itt elveszted tisztán látó képességeidet. Csak a sötétséget, az élet terheit, a megpróbáltatások nehézségeit érzed magad körül.

Bizalmatlan lettél embertársaidhoz, az önzés kísérete kerített hatalmába. Ösztöneid fölé azonban Isten gondviselése hitet is adott, hogy legyen erőd a sötétségből a napfényre kerülnöd. Jézus tanítása szerint hinned kell a győzelmes jóban. Legyen hát vágyódásod az igazság, a szeretet, öröm és békeség után. A lelkiismeret tisztasága, a jóakarát ezernyi fényárnyalata, lelkesedés és hited mélysége hadd hívjon, csalogasson a sötétségből a világosságra.

A szürke hétköznapok gondját, nehézségét próbáld feledni te drágalelkű szülő, és ha munkád végeztével hazaérsz keresd az Istent. Nézd kicsi gyermeked, unokád üde arcocskájának mosolyát, ártatlan gyermeki lelkének boldog szeme ragyogását, és ha hited van, megtalálsz bennük Isten ajándékát.

Nézd csak lelked melegével férjhezadó lányod délceg alakját, vagy katonasorba érett fiad értelmes tekintetét,

melyben meglátod Isten gondviselő szeretetét. Gondolj hitvestársaddal eltöltött küzdelemre, a sok nehézségre, a mérhetetlenül nehéz munkára, amelyben annyszor megfáradtatok a közös célért és látni –érezni fogod Isten gondviselő szeretetét, hiszen becsületes munkátok után kirendelte a mindennapokat.

Az Isten kereséséből vedd ki Te is részed testvérem, aki gyermeke vagy a számodra legdrágább emberpárnak édesanyádnak, édesapádnak. Gondolj csak arra, hogy egyszerűen a Te világrajöveled édesanyád számára mekkora megpróbáltatást, halállal is szembenézni tudó önfeláldozást jelentett. Gondolj csak arra, hogy hány álmatlan éjszakát töltött talán beteg ágyadnál és hányszor álmodta meg szebbnek a te életedet, mint amilyen az övé volt. Gondolj csak arra, hogy ő tanított meg az első szóra, az első imádságra a becsületes életúton való járásra. Aztán gondolj arra az erőskarú férfira, kinek talán kérges a tenyere, és akinek homlokára oly sok sötét gondbarázdát szántott az élet ekéje, míg ekkora lettél, hogy szembenézett viharral, fergeteggel, vagy épenséggel a háború borzalmaival.

Gondolj csak arra, hogy hányszor kelt fel meleg ágyából még sötétben, hogy versenyre kelve a hajnallal az aznapi életharcból mindig győztesként kerüljön ki, és látni fogod, hogy nehéz időkben, veletek volt és most is veletek van a jóságos Isten. Ha egyszer majd szüleid reád szorulnak Istenország törvényei szerint: szeresd és ápold őket.

Valahányszor templomodban, lelked mélyén, gondolatban megtaláltad Istent, ugye boldog voltál és reád ragyogott az ünnepi napsugár.

Az Istenkeresésben vegyük ki részünket mi is az ősi Sionban. Nézzünk a falakra és gondoljunk arra a több mint 400 esztendő küzdelemre melyet átélt szerett egyházunk, és meglátjuk az Istent. Nézzük csak népi szokásainkat, hallgassuk csak áhítattal népdalainkat, melyek olyanok, mint egy égbeszálló forró imádság, vagy nézzük a művészek kezében a vésőt, az ecsetet, amellyel az ég kékjébe belefestik az ősi motívumokat, hogy áhítatkeltőbb legyen a templom belseje, vagy nézd a drága ünnepeket.

Sétálj ki a temetőbe és keresd meg drága megboldogultjaidnak sírhalmát és meglátod ott az Istent kinek szent nevét dicséri a kis énekesmadár is az ébredő tavasz áldott feltámadásában.

Testvéreim: Ami a stájeri tóban a pisztráng számára a napsugár, az legyen számodra húsvétnek ünnepe, hogy az ünnepi fényárban lelked látóképessége legyen élesebb, mint valaha.

E gondolatok jegyében hirdetem a húsvéti örömet, hogy az-az ősi unitárius hit, mely Jézus tanításai szerint az Isten és ember iránti szeretetben nyilvánul meg, tartson meg bennünket egyházunk iránti ragaszkodásunkban.

Ámen.

Kiss Mihály hódmezővásárhelyi lelkész

„*Én Istenem, legyek vidám...*” (*Beszélgetés Istennel verses gondolatok alapján*)

Gondviselő Szeretet, Mennyei Jó Atyám!

Most, amikor kiárasztod lelked és megújulnak mindenek, Hozzád esedezem létünk legnagyobb kínjával, mert nincs béke, nincs béke, nemcsak az olajfák alatt, távolabb sincs, egyik égtájon sincs, sehol sincs, hiszen a teremtményed, az ember, gyönyörű álmod koronája újra öl, újra pusztít, újra Kainná vedlett, s „szélnék tör a véres ének”. Uram, Istenem, „én nem a győztest éneklek” most bárki is legyen az, mert mindenki vétett a szeretet törvénye ellen, „nem a népgépet, a vak hőst, / kinek minden lépése halál, / tekintetéből ájul a szó, / kéznymása szolgálás, / hanem azt, aki lesz, akárki” és áldd meg, Atyám azt ezernyi jóval, „ki először mondja ki azt a szót, / ki először el meri mondani, / kiáltani, bátor, bátor, / azt a varázsszót, százezrek / várta, lélegzetadó, szent, / embermegváltó, visszaadó, / nemzetmegmentő, kapunyitó, / szabadító drága szót, / hogy elég! hogy elég! elég volt! / hogy béke béke! béke! / béke! béke már! / Legyen vége már! / Aki alszik, aludjon, / aki él, az éljen, / a szegény hős pihenjen, / szegény nép reméljen.”

Égi Atyám, szenteld ünneppé azt a percet, amikor a Golgotát is legyőző krisztusi szeretet meggyőzi a világot az ígélet szerint, „Szóljanak a harangok, / szóljon hallelujja!... viruljunk ki újra! / egyik rész a munkára, / másik temetésre: / adjon Isten bort, búzát, / bort a feledésre! / Ó, béke! béke! / legyen béke már! / Legyen vége már! / Aki halott, megbocsát, / ragyog az ég sátra. / Testvérek, ha túl leszünk, / soh'se nézzünk hátra! / Ki a bűnös, ne kérjük, / ültessünk virágot: / szeressük és megértsük / az egész világot! /” Ugye ezt akarod Te is, édes Istenem, és a húsvéti ünnep élményvilágával is erre akarsz figyelmeztetni? Atyai

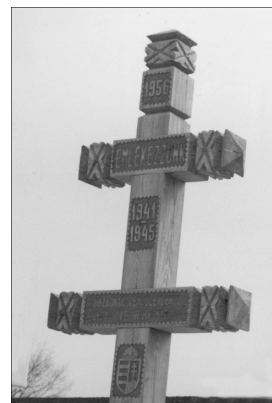
szereteted, irgalmad úgy vigyázzon rám és mindannyiunkra, úgy vezesse lépteinket, szándékainkat, hogy veszélyben van, veszélybe kerülhet minden érték, amiért megszenvedett a názáreti Mester, az ő „sírja / is / reszket a szent honban.”

Tavaszi zsoltárral az ajkamon, húsvéti hittel a szívemben úgy szeretném népem, nemzetem, minden jóakarátú ember fülébe kiáltani, szívébe írni, hogy a békétlenségben, háborúságban meghalnak az álmok, elhervad az élet, hangtalanná válnak az erdők, a mezők, meg-némulnak az ég madarai, teremtés előtti káoszszá lesz az otthonunk, a Földünk, világunk. Akkor majd sírni fogsz a világ felett, mint Jézus Jeruzsálem felett, hogy miért is teremtettél embert, mert ismét elárultuk a szeretetet, ismét keresztet ácsoltunk, bemocskoltuk ismét az emberiség szépbe szőtt hitét. Tégy erőssé Atyám, hogy ne legyünk mindig hitéletünk, nemzeti létünk bújosói. Hallgasd meg költői ajkakon fakadt fájdalmas sírásunkat és a húsvéti hittel emelj fel elesettségekünk: „Elmegyünk, elmegyünk, messzi útra megyünk, / messzi út porából köpönyeget veszünk... / Nem száz, nem kétszáz: sokszáz éves nóta. / Így dalolják Magyarhonban talán Mohács óta. / Vérem! Véreim! Országutak népe! / Sokszáz éves Nagypéteknek / sohasem lesz vége? / Egyik napon Tamás vagyunk, / másik napon Júdás vagyunk, / kakasszónál Péter vagyunk! / Átokverte nemzet vagyunk. / Golgotáról Golgotára / hurcoljuk a keresztfákat, / mindig kettőt, soh'se hármat. / Egyet felállítunk jobbról, / egyet felállítunk balról, s amiként a világ halad: / egyszer jobbról, egyszer balról, / föl húzzuk rá a latrokat! / Kuru-cokat, labancokat, / közülünk a legjobbkat, / mindég csak a legjobbkat. Majd, ahogy az idő

telik, / mint ki dolgát jól végezte: / Nagypétektől Nagypétekig / térdelünk a kereszt alatt / húsvéti csodára lesve. / Egyszer a jobb-szélső alatt, / másszor a balszélső alatt, / éppen csak, hogy a középső, / az igazi, üres marad. / Nincsen is keresztfánk közbül, / nem térdel ott senki, senki. / A mi magyar Nagypétektünk / évszázadok sora óta / évszázadok sora óta / ezért nem tud húsvét lenni. / Így lettünk országút népe, / idegen föld csavargója, / pászortatlan jószágféle. / Tamással hitetlenkedő, / kakasszóra péterkedő, / júdáscsókkal kereskedő. / Soha-soha békességgel / Krisztus Úrban szövetkező. / Te kerülsz föl? Bujdosom én! Én vagyok fönt? Bujdosol te! / Egynek közülünk az útja / mindig kivisz idegenbe! / Bizony jól mondja a nóta, / hogy elmegyünk, el-elmegyünk, / messzi nagy utakra megyünk, / Messzi nagy utak porából / bizony, köpönyeget veszünk. / S ebben a nagy köpönyegekben, / sok-sok súlyos köpönyegekben / bizony pajtás, mondom néked: / rendre, rendre mind elveszünk. / Szeretet Istenem, add, hogy a húsvéti hitben mind egymásra találjunk és megmaradjunk testvéri szeretetben, mert együtt kell békében felépítenünk a Tornyt, ami megvédhet mindannyiunkat nemzedékről nemzedékre.

Ámen

B. L.

Zágony Sándor
Soroksári kettős kereszt